

og fuldstændig Maade, at Tab, der lides paa Grund af tilfældige Omstændigheder, ikke skulle erstattes. Naar man indretter Forvaltningen rigtigt, og naar man gaaer løs paa, at det, der skal sikkes de Vedkommende, er den løbende Rente og ikke absolut det, som det er umuligt at sikke, nemlig Capitalen, saa falde alle Vanskeligheder bort. Jeg har allerede sagt, at de mange Vanskeligheder, som man har opstillet her, ligge deri, at man gjør dette Institut til et Laaneinstitut istedetfor det, som er dets Natur og netop efter min Betragtningensmaade burde gjøres gjældende, nemlig et Depositumsinstitut.

Ordføreren: Med Hensyn til det sidste Punkt, skal jeg ganske henholde mig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og ligesom han fastholder, at det forekommer mig unægteligt, at det, at Staten fastsætter, at visse Personers Formuer — ganske vist Personer, der ikke selv kunne bestyre deres Formue — skulle kastes sammen, og at det Tab, som lides, ikke skal bæres af enkelt Mand, men den Ene kommer til at bære den Andens Tab — at en saadan Masseforvaltning i sig selv egentlig er en Uretfærdighed, naar der ikke findes en Reservefond; ellers vil det endog saa let kunne føre til, at Tabet kommer til at bæres af et ganske andet Sæt Umvundne end dem, i hvis Tid det er indtruffet, idet Tabet ikke altid mærkes strax, naar det er lidt, thi det er i Grunden lidet i det Øieblik det Urigtige er skeet. Det vil altsaa kunne komme til at bæres af ganske andre Umvundne end dem, for hvem de ere lidte; disse kunne være gaaede ud af Overformynderiet, og Andre, som ere komne ind, ville da komme til at lide det. Hvis man ikke har en Reservefond, er egentlig en Masseforvaltning en Uretfærdighed. Nu er det saa, at naar vi først faae en Reservefond engang, vil Statens Garantien blive liig Kul, ligesom den ogsaa efterhaanden, hvis Reservefonden har faaet nogen Betydning, succesiv vil forsvinde; men saalænge dette ikke er skeet, maa man blive ved at have Statsgarantien, hvis vi skulle have Masseforvaltning. Den Frygt, som det ærede Medlem udtalte for, at dette skulde kunne blive

til stor Fare for Statskassen, deler jeg ikke; thi Erfaringen fra Kjøbenhavns Overformynderi, under hvis Bestyrelse findes aldeles lignende Midler som dem, der paatænkes henlagte til Overformynderierne, viser, at de ere sikrede ved en om end langsom skabt, saa dog meget stor Reservefond.

Da Ingen yderligere begjærede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget til § 1:

Efter „ophæves“ i Linie 2 sættes „fra 1ste April 1866“.

vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

2) Forslag af J. H. Jespersen og E. Nieme stad, subsidiairt Alberti, Møller og Thurah til samme Paragraph:

Efter „oprettes“ i 3die Linie udgaaer Resten af Paragraphen, og i Stedet derfor sættes: „et Overformynderi med Sæde i den By, som Justitsministeren bestemmer“.

forkastedes med 49 Stemmer mod 15.

3) Underændringsforslag af E. M. Jespersen og Kampmann til Ændringsforslaget under Nr. 7 af Mourier-Petersen og Tscherning:

At i 4de Linie „Viborg“ forandres til „Aarhus“.

forkastedes med 50 Stemmer mod 12.

4) Underændringsforslag af Samme til samme Ændringsforslag:

At i 4de Linie Ordene „dog at det staaer o. s. v.“ indtil Slutningen udgaae.

forkastedes først med 41 Stemmer mod 9, og ved et paafølgende Navneopraab, som nedenstaaende Riste viser, med 59 Stemmer mod 14.

3 a.

Hjorth; Kampmann; Klein; Larsen, L. C.; Monrad; Mørk; Petersen, J.; Rée, J.;